

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
 'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἑννιακόσα
 κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
 Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
 ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
 πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
 δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκεμβρίου δεκαέξη,
 τὸ περίσσευμα θὰ τρέξη.

Δεκαέξη κι' ἑπτακόσα.
 ἔδγαλε πουλιὰ μιὰ κλώσσα.

**Γενέθλια τοῦ Βασιληᾶ
 κι' ὁ Φασουλῆς μὲ τὰ βιολιά.**

Ἦνλά 'στ' Ἀνάκτορα κυτῶ
 τοῦ Μεγαλειοτάτου...
 τὸν Βασιληᾶ μας χαιρετῶ
 γιὰ τὰ γενέθλιά του.

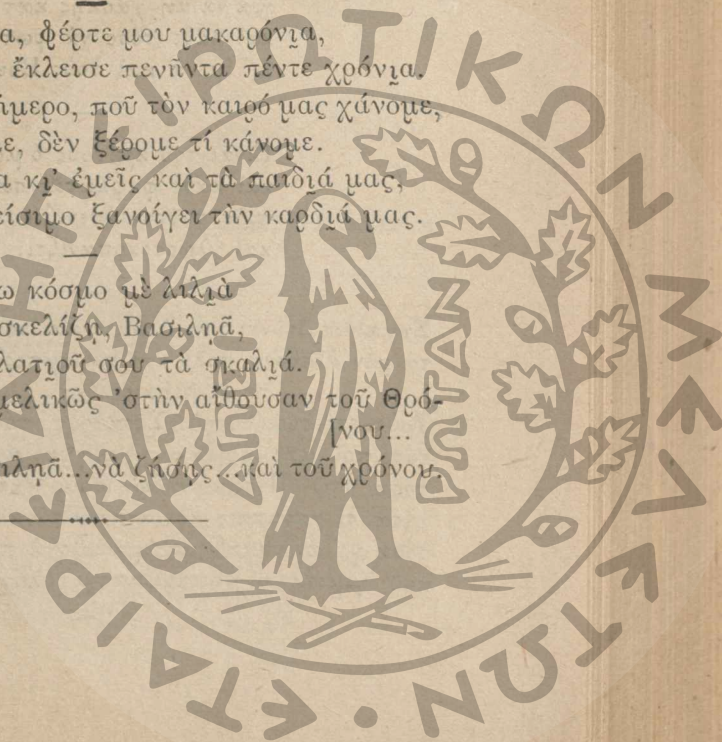
καὶ μ' ὅλους τὴν ἐπέτειον αὐτὴν τῶν γενεθλίων
 χορτάτος καὶ χαρούμενος νὰ τὴν ὑπερυμνήσω.

Νέος πατέρας μὲ παιδιὰ, νέος παπποῦς μ' ἐγγόνια,
 κλείνεις, Μεγαλειότατε, πενήντα πέντε χρόνια,
 καὶ μπαίνεις τώρα μιὰ χαρὰ μὲς 'στὰ πενήνταέξη,
 κι' ὁ τροβαδοῦρος Φασουλῆς τὴν λύρα του θὰ παίξη.

Χαρᾶς ἡμέρα σήμερα, φέρτε μου μακαρόνια,
 κι' ὁ Βασιληᾶς μας ἔκλεισε πενήντα πέντε χρόνια.
 Ἐτὸν κόσμο τὸν ἐφήμερο, ποῦ τὸν καιρὸς μας χάνομε,
 δὲν ξέρομε τί θέλομε, δὲν ξέρομε τί κάνομε.
 Γιορτάζομε γενέθλια κι' ἐμεῖς καὶ τὰ παιδιὰ μας,
 καὶ κάθε χρόνου κλείσιμο ξανοίγει τὴν καρδιά μας.

Σπιθοβολοῦνε τῶν παιδιῶν κι' ἐγγόνων σου τὰ μάτια
 κι' εὐχαῖς ἀπ' ὅλα δέχεται τοῦ κόσμου τὰ Παλάτια,
 κι' ἐγώ, ρητορικώτατον τῆς Ρωμηοσύνης θέρεμμα,
 τρεῖς χαιρετῶ τὸν Βασιληᾶ, τρεῖς χαιρετῶ τὸ Στέμμα,
 καὶ τρέχω 'στὰ συσσίτια μὲ πλῆθος τρισαθλίων
 ἀπληρωτὴ καὶ χάρισμα νὰ τὴν παραγεμίσω,

Κυττάζω κόσμο μὲ λαλιὰ
 νὰ δρασκελίξῃ Βασιληᾶ,
 τοῦ Παλατιοῦ σου τὰ θαλιὰ.
 Μπαίνω κι' ἐγώ, φανεράκι 'στὴν αἴθουσαν τοῦ Θρό-
 νου...
 νὰ τὰ χιλιάσης, Βασιληᾶ... νὰ ἔλθῃς... καὶ τοῦ χρόνου.

**Περικλέτος, Φασουλῆς,
σ' ἓνα πάλκο τῆς Βουλῆς.**

Φ.—Καλῶς σέ 'βρῆκα, Περικλῆ...

Π.—Καί σὺ 'στὸ θεωρεῖς;

Φ.—'Ἦλθα κι' ἐγὼ νὰ ζεσταθῶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ κρῦο, θέλω νὰ ξέρω, Περικλῆ, τί κάνουν οἱ πατέρες, γιατί σιμώνουνε γιορταῖς καὶ Χριστουγέννων 'μέραις, κι' οἱ νηστικοὶ παθαίνουνε πολὺ παροξυσμὸ μ' ἐκεῖνο τὸν περίφημο Προὔπολογισμό.

Π.—Καὶ δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ, τί φανερώνει καὶ δηλοῖ

τὸ πρῶγμ' αὐτὸ, ποῦ λέγεται Προὔπολογισμός;

Φ.—Αὐτὸ θὰ 'πῇ, βρε Περικλῆ, κοιλιάς ἀναβρασμός,

Δικαιοσύνη, Ναυτικά,

Παιδεία, Στρατιωτικά,

τοῦ κράτους 'Εσωτερικά,

ἐσθ' ὅτε κι' 'Εξωτερικά,

ἐσόδων τε κι' ἐξόδων τε κατάλογος καὶ λίστα,

ποῦ νὰ τάκοῦς, βρε Περικλῆ, καὶ νὰ σέ πιάνη νύστα,

φόροι καὶ τέλη καὶ δασμοὶ

καὶ χίλιοι δρόμολογιασμαὶ,

τόσ' ἀπὸ γούναϊς μάλλιναις κι' ἀπὸ μεταξωταῖς,

τόσ' ἀπὸ μπακαλιάρους,

τόσα γιὰ νόταις δυναταῖς

σὲ Τούρκους καὶ Βουλγάρους,

τόσ' ἀπὸ σπῆτικα, Περικλῆ, καὶ τόσ' ἀπὸ χωράφια,

τόσα γιὰ νομοσχέδια, ποῦ κάθονται 'στὰ ράφια,

τόσ' ἀπὸ τόχαις καὶ φακῆ,

καὶ τόσα γιὰ πολιτικὴ,

ποῦ λέγεται 'Εξωτερικὴ,

Π.—'Επῆρες τὸν κατήφορο...

Φ.—Καὶ δὲν θὰ σταματήσω,

ἐπιθυμῶ, ζωντόβολο, νὰ σέ διαφωτίσω,

καὶ σὺ μὴν κόβης προπετιῶς τοῦ λόγου μου τὸ νῆμα.

Π.—Τί μοῦλθε καὶ σ' ἐρώτησας;... μ' ἐλύσσαζες 'στὴ λίμα.

Φ.—'Ἄκου, μωρέ, νὰ φωτισθῇς...

Π.—Περὶδρομος, σκασμός.

Φ.—Πρέπει νὰ μάθης τί θὰ 'πῇ Προὔπολογισμός,

γιὰ νὰ μὴ χάσῃς κατ' αὐτάς,

καὶ κάθε τόσο νὰ 'ρωτᾷς

κι' ἐμένα καὶ τοὺς Βουλευτάς.

Εἶναι τοῦ κράτους ὁ μαχλός,

καὶ κάθε φαφλατᾶς σαχλός

πρὸς τοῦτον ἀτενίζει

καὶ γλωσσοκοπανίζει.

Σημαίνει Δοῦναι καὶ Λαβεῖν καὶ νούμερα στρωμένα,

τὰ μὲν ἀβέβαια πολὺ καὶ παραμπερδεμένα,

τὰ δὲ βεβαιωμένα.

Τούτέστι τόσα 'στοὺς Στρατοὺς, τόσα 'στὰ Ναυτικά μας,

τότε ποῦ μᾶς ἐσφίξανε τὰ φεγγαριάτικα μας,

τόσα 'στὼν Ποσαπέρηνδων τοὺς πατριωτισμούς,

τόσα σὲ μπόμπαις ἀδειαναῖς, τόσα σὲ μπαγιονέταις,

τόσα γι' ἀνδραγαθήματα καὶ γιὰ προβιάσμούς,

ποῦ 'γέμισαν οἱ σβέροι μας μ' ὀλόχρυσαις σπαλέταις.

Τόσα γιὰ λαοὺς βαρβάρους,
ποῦ μᾶς δίνουνε μυτιαῖς,
τόσα γιὰ φανούς καὶ φάρους,
τόσα γιὰ κωλοφωτιαῖς.

Τόσα καὶ γιὰ τὴν κοιλιά μας, τὴν ἀχόρταγν φακῆ
ποῦ μᾶς φέρνει σὲ μανία,
τόσα γιὰ τῆς προπαγάνδαις, ποῦ θὰ παίρουνε παγὰν
Θράκη καὶ Μακεδονία.

Τόσα γιὰ τὴν γῆ τοῦ γένους,
ποῦ δὲν λέγεται 'ἐλευθερία,
τόσα καὶ γιὰ τοὺς Προξένους,
ποῦ θὰ κάθωντ' ἐδῶ πέρα.

Τόσα γιὰ τὸ 'μεροφάγι, τόσα γιὰ τὸ 'μεροδοῦλι,
τόσα καὶ γιὰ τὸν «Μισοῦλη»,
ποῦ 'ταξίδεψε μονάχος μέσα 'στὴν Ἀμερική
καὶ δὲν ἔφερε μαζί του καμμιὰ φάλαιν' ἀπ' ἐκεῖ.

Τόσα γιὰ τὰ Σκαφιδάκια καὶ γιὰ τὴν Καρχημπούνη,
ποῦ τὰ στήθη μας ἀνάθει,
τόσα καὶ γιὰ τὸ καράβι,
ποῦ μετὰ καιρὸ θὰ φύγῃ μέσα 'στὴν Ἰαπωνία,
γιὰ νὰ μᾶς συγκοινωνήσῃ
καὶ μαζί μὲ τὸν Μικάδο,
κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ κουβαλήσῃ
νέαις δάφναις γιὰ στιφάδο.

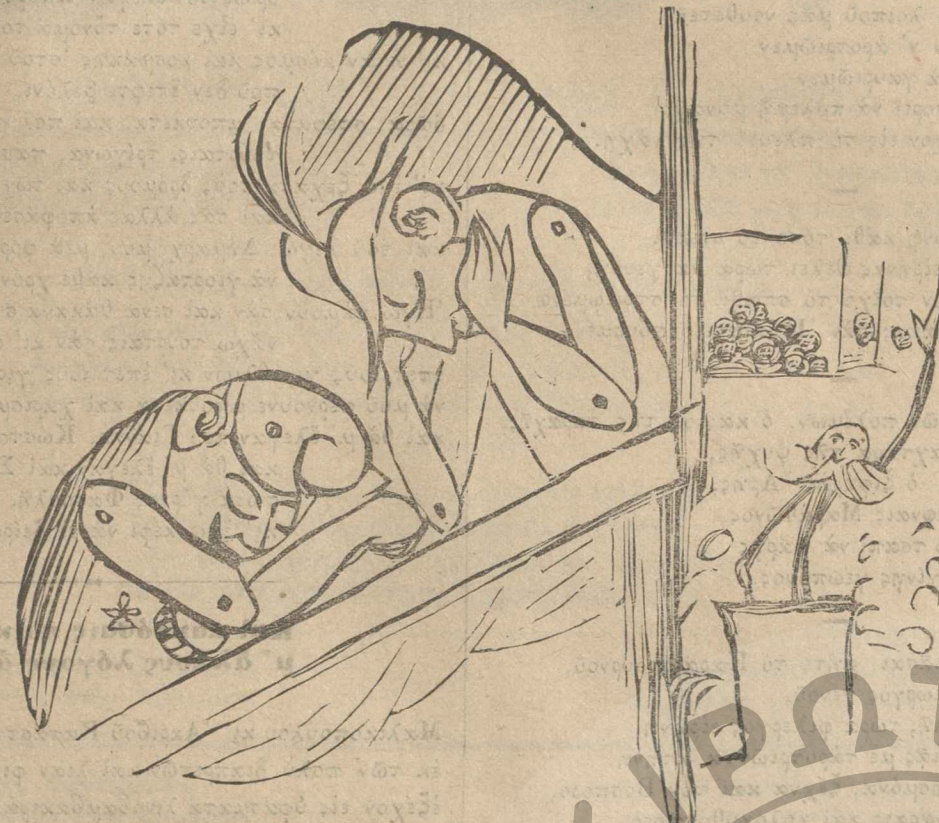
Τόσα καὶ γιὰ τὴν ἀρμάδα, ποῦ 'μπορεῖ καμμιὰ φορὰ
ἔταν χρεῖα τὸ καλῆσῃ,
νὰ τὴν στείλωμε καὶ μέσα 'στὼν Κινέζων τὰ νερά
γιὰ νὰ θύσῃ κι' ἀπολέσῃ,
καὶ ν' ἀρχίσῃ τὼν προγόνων ἡ παλὴρ πολιτικὴ,
ἀν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους εἶδος ἀποικιακῆ.

Τόσα γιὰ διοργάνωσι καὶ γιὰ μεταρρυθμίσεις,
τόσα γιὰ σιδηρόδρομο τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης,
γιὰ νὰ μὴ γίνεταί περὶ πολέμικη φυγῆλα,
τόσα γιὰ σιδηρόδρομο Πύργου-Μελιγαλά,
τόσα καὶ γιὰ τὰ γεύματα, ποῦ τώρα μέλι γάλα
θὰ κάνουν τοὺς Σταυραετοὺς μὲ κάθε Τουρκιᾶ.

Τόσα γιὰ τὸ σαχάτι μας καὶ τὼν σπαθίων τὸ τρεῖσμα
καὶ γιὰ τὼν ἔξω σχέσεων τὸ δέσιμο καὶ σφίξιμο
καὶ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ξεκοιλιασμά καὶ πνέξιμα
καὶ μισελλήνων πιάσιμο καὶ μὲς 'στὴ βούττα ριζιμο.

Τόσα καὶ γιὰ παράσημα καὶ γι' ἄρματα χρυσά,
ὅπου 'στὸ μέλλον πιθανόν
νὰ στείλωμεν ἐξ Ἀθηνῶν
'στὸν κύριον Σεῖφουλᾶ καὶ 'στὸν Ἐτῆμ-Πασσά.

Τόσα γιὰ τὸ Παρλαμέντο,
τόσα γιὰ τὸ φαλιμέντο,
τόσα καὶ γιὰ κάθε μύρτη, ποῦ βασιτώντας τὰντερά τῶν
σχοιλιᾶζει τοὺς Ἐγγλέζους καὶ τοὺς Μπούρς 'στοῦ Ἰσ...

πείσμα, ξενόατι δυνατό,
καὶ Βουλευτῶν ρουχαλιτό.

Θὰ 'πῇ τὸν Χαραλάμπε νὰ 'παντρεύωμε,
νὰ πίνωμε, νὰ τρώμε, νὰ χορεύωμε,
κι' ὅπου τὸν Ὁ Ρωμῆς ὁ ρητορεύων
φουσκῶσῃ καὶ καρδώνεται χορτάτος,
τότε τὸ περιττὸν καὶ περισσεύον
χαρίζεται γενναίως εἰς τὸ κράτος.

Δοῦναι σημαίνει, Περικλῆ, πῶς χρεωστῆς νὰ δώσῃς
καὶ χρέη νὰ πληρώσῃς,
λαβεῖν θὰ 'πῇ πῶς δύσκολα θὰ λάβῃς καὶ μὲ κόπο
ἀπ' ὅσους ἔχουν πάντοτε τὰ μέσα καὶ τὸν τρόπο.

Τούτο σημαίνει, Περικλῆ, Προὔπολογισμός,
λάλων κι' ἀλάλων ἔφοδος, ρητόρων φρενισμός,
γνωστῶν κι' ἀγνωστῶν ἀριθμῶν ἀχώνευτη σαλάτα,
καπνὸς, κουλούρια καὶ τυρὶ, σαλιπὶ, τσοκολάτα,
συζήτησις μὲ βογγητό,

Σὰν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους εἶναι σὰν τάφεντικὰ,
ποῦ τῆς σχόλαις 'στὸ τραπέζι τρῶνε φρούτα καὶ γλυκὰ,
κι' ἂν τοὺς περισσέψῃ κάτι δίνουν καὶ 'στὰ δουρικὰ.

Π.—Βρὲ Φασουλῇ, μ' ἐνύσταξες...

Φ.— Τὰ μάτια σου γαρίδα,
κι' ὅλο ταῦτιά σου τέντωνε ν' ἀκοῦς γιὰ τὴν Πατρίδα.

Διῶξε τὸν ὕπνο τὸν βαρὺ
κι' ἀκού τὸν γέρο-Θοδωρῇ,
ὁποῦ τὰς δάφνας τῶν μαχῶν ἀπέκαμε νὰ δρέψῃ
καὶ πρὸς εἰρήνην σήμερα τοὺς Ἕλληνας προτρέπει,
νὰ λείψουν Στόλοι καὶ Στρατοί,
καὶ τοῦ λοιποῦ μᾶς νουθετεῖ
τὴν γῆν ν' ἀροτριῶμεν
χωρὶς νὰ γαυριῶμεν,
ἡ δὲ Πατρίς δὲν εἰμπορεῖ νὰ πολεμῇ μονάχῃ
χωρὶς κανένα σύμμαχον εἰς τὸ πλευρὸ τῆς νάχῃ.

Ἐκουράσθη νὰ γυμνῶνῃ κάθε τόσο τὸ σπαθί
καὶ τὰς δάφνας τῆς εἰρήνης θέλει τώρα νὰ γευθῇ,
κι' ἔτσι 'κρέμασε 'στὸν τοῖχο τὸ σπαθί τὸ στομωμένο
κι' ἔγινε κι' ὁ Θοδωράκης σὰν Ἡραίστειο στυμένο.

Π.—Πᾶν τὰ ζήτω τῶν πολέμων, ὁ καιρὸς τῆς ταραχῆς,
κι' ἡ λαχτάρα τῆς ψυχῆς,
πάει κι' ὁ ξιφῆρης Ἄρης,
πᾶνε δάφναις Μαραθῶνος,
τώρα τὸ τσαπὶ νὰ πάρῃς
καὶ νὰ γίνῃς γεωπόνος.

Μὴ τὴν Πρέβεζα θυμᾶσαι, μήτε τὸ Καραμπουρνό,
τώρα γεωργὸς γενοῦ,
τώρα τσάπα, Φασουλῇ, τώρα φίλεργος εἰρήνην,
καὶ τὴν γῆν ν' ἀροτριᾷς μὲ τάρωτριῶντα κτήνη.
Τὴν Ἀγιά Σοφιά λησμόνα, ξέχνα καὶ τὸν Βόσπορο,
καὶ νὰ σπέρνῃς ἀγκινάrais καὶ κολοκυθόσπορο.

Φ.—Ὅμως μὴν ἀπελπίζεσαι διὰ παντός, βουβάλι,
κι' ὁ Δεληγιώργης εὐφραδῶς μᾶς συμβουλεύει πάλι
'στὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς τὴν δρᾶσιν νὰ ζητήσωμεν,
μὰ καὶ τὸ ξίφος, Περικλῆ, νὰ μὴν τὸ παραιτήσωμεν.
Εἰς τὸνα χέρι τὸ σπαθί καὶ 'στ' ἄλλο μας τὴν τσάπα
ποτὲ νὰ μὴν ἀφίνωμε νὰ μᾶς πατοῦν τὴν κάπα.

Ναὶ μὲν μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ σπέρνωμε, καλέ μου,
ντομάταις, ἀραπόσταρα, μαρούλια καὶ σιτάρια,
πλὴν ἐνταυτῇ νὰ σπέρνωμε καὶ σπόρον τοῦ πολέμου
μὲς 'στὰς ἀνδρείας μας ψυχὰς, πρὸ πάντων 'στὰ ποδάρια.

Π.—'Αμμὲ σὺ, βρὲ πολεμάρχε, τί φρονεῖς, καλὸν νὰ γίνῃς;
Φ.—'Εγὼ θέλω, Περικλέτο, κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ

νᾶχω πάντα μερδικὸ
μὲς ἀπὸ τὸ Κεντρικὸ,
καὶ ρουφῶντας ξαπλωμένος μὲ χαρὰ τὸν ναργιλέ μου
καὶ δειλῶν ψυχὰς νὰ φλέγω
καὶ νὰ κρίνω καὶ νὰ ψέγω
καὶ τὰ λάθη τῆς εἰρήνης καὶ τὰ λάθη τοῦ πολέμου.

'Αμμὲ σὺ, βρὲ Περικλέτο, τί καλλίτερον φρονεῖς;
μὲ τὴν γνώμῃ τὴν 'δική μου φαίνεται πῶς συμφωνεῖς.

Π.—Συμφωνῶ κι' ἐγὼ μαζί σου, λόγια τρώγω, λόγια σπῶ,
κι' ἀπ' τοὺς δρόμους ποῦ μᾶς δείχνουν τὸν 'δικό σου δρόμο.

κι' ἐπειδὴ γιὰ δρόμους τώρα συζητοῦν μὲ βουρλίσαις,
ἐξεκίνησα, κολλήγα,
καὶ 'στὸν Δήμαρχον ἐπῆγα
νὰ τοῦ 'πὼ καμπόσαις γνώμαις καὶ γιὰ τῆς ὁδοστρωμῆς
καὶ 'στὸ σπῆτι μέσα μπαίνω καὶ κυττάζοντας τριγύρω
ἐπλησίασα σιμά του,
ὅμως τὸν ἐλέγαν Σπύρο
κι' εἶχε τότε τὸνομά του,
κι' ἦταν κόσμος καὶ κοσμάκης 'στοῦ Δημάρχου τὸ σάλι
ποῦ δὲν ἔπεφτε βελόνι,
δῶρα, στέφανα, μπουκέτα, καὶ πολύτιμα σεργίτια,
τούρταις, τρίγωνα, παστίτια,
κι' ἐγὼ ξέχασα τοὺς δρόμους καὶ τῶν δρόμων τὰς προτάσεις
καὶ τὰς ἄλλας ἀποφάσεις,
καὶ τοῦ λέγω: Δήμαρχέ μου, μιὰ φορὰ δὲν πρέπει μόνον
νὰ γιορτάζῃς κάθε χρόνο.
'Εγὼ νᾶμουν σὰν καὶ σένα θᾶκκανα συχὰ γιορταῖς
νᾶχω τούρταις σὰν κι' αὐταῖς,
ἐπετείους γενεθλίων κι' ἐπετείους γιὰ βαπτίσια,
νὰ μοῦ φέρουνε μπουκέτα καὶ χαρίσματα περισσια,
καὶ θὰ μ' ἔλεγαν καὶ Γιάννη, Κώστα, Γεωργῇ, Νικολῇ
καὶ θὰ μ' ἔλεγαν καὶ Σπύρο...
τώρα γύρνα, Φασουλῇ,
κι' ἔχω κέφι νὰ σὲ δείρω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μαλικοπούλου κι' Ἀκριβοῦ Κατάστημα μεγάλον,
ἐκ τῶν πολὺ διαπρεπῶν καὶ λίαν φιλοκάλων,
ἐξέχον εἰς ὑφάσματα λινοβαμβάκερά,
ἔχει καὶ τμήμα ψιλικῶν
εἰς ὅλα του μοναδικόν,
ἐκεῖ συρμός, στολίσματα, καὶ δῶρα μιὰ φορὰ.
Λοιπόν, κυράδες, τρέξετε, κι' ὁ νέος χρόνος φθάνει,
'στὸν Ἀκριβὸ τὸ πρὸ καλὸ καὶ πρὸ φτηνὸ φουστάνι,
περίφημα κεντήματα, κάθε δαντέλας εἶδος...
τραβᾶτε... τέσσαρ' ἀριθμός, ὁδὸς Ἀθηναίδος.

«Ἀετιδεὺς», τοῦτέστι μυθιστορία πρώτης,
τὴν διακρίνει χάρις καὶ τόση γλαφυρότης.
'Ο Νίκος Ἀγκωνάκης μετέφρασεν ἐσχάτως,
νέος μὲ τόσας γνώσεις καὶ με σπουδὴν γεμάτος.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλατίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριανταπέντε, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.